ऽहमन्नस्वामी, 'पूर्व्वं' पुरा, 'देवेभ्यः' देवार्थं, 'अमृतस्य', 'नाभिः' बन्धकोऽस्मि' नह्यति बध्नात्यमृतमिति नाभिः। देवा ह्यमृतमुपजीवन्ति, अमृतं वा अन्नविशेषः, तस्मात् अहमेवामृतस्य सम्पादकः। 'यः' श्रद्धालुः पुमान्, 'मा' माम्, अन्नरूपं, 'ददाति' ब्राह्मणादिभ्यः प्रयच्छति, 'स इदेव' स दाता स्वयमेव, 'मा' माम् अन्नं देवं, 'आवाः' आवृणोति, स्वीकरोतीत्यर्थः। द्वौ हि लोकेषु पुरुषौ दाता चादाता च। तत्राद्यः कालान्तरे भोक्तुं मां सङ्गृह्णाति यावदन्नमिदानीं दीयते तावत्येव कालान्तरे शतधा सहस्रधा वर्द्धते। तस्मात् दातैव मां सङ्गृह्णाति। यस्त्वन्तिमः मां अदत्वा स्वयमेवात्ति, 'अहम्', एव 'अन्नमद्मि', इत्यभिमन्यते, तमन्नमदत्ताभिमानिनमन्नदेवः 'अहम्', 'अद्मि' तं विनाशयामि, अदातुः कालान्तरेऽन्नाभावात्॥

अथ वपाया याज्यामाह। "पूर्व्वमग्नेरपि दहत्यन्नं। यत्तौ हाऽऽसाते अहमुत्तरेषु। व्यात्तमस्य पशवः सुजग्धं। पश्यन्ति धीराः प्रचरन्ति पाकाः" इति। यदिदमन्नम् अदाद्भिर्भुज्यते तदिदम् 'अन्नम्', 'अग्नेरपि पूर्व्वम्', तं भोक्तारं 'दहति'। अथ युक्तमन्नमुदराग्निर्दिनमात्रेण 'दहति' पाचयति। अदाता तु भोक्ता भुज्यमानेनान्नेन तदानीमेव दह्यते, नरकहेतोः प्रत्यवायस्य तदैवोत्पन्नत्वात्। अत एवाऽऽहुः, अदाता विषमश्नुत इति। 'यत्तौ हा' प्रयत्नवन्तावेव, 'आसाते' दाताऽदातारौ तिष्ठतः, दाता हि दानार्थं प्रयत्नं करोति, इतरस्तु भोजनार्थम्। तयोर्मध्ये ये पुरुषाः दातुः पक्षे वर्त्तन्ते